

FILMEN

Scene fra

Edith
Psilander

Einar
Zangenberg

»Den sidste Hurdle«

TELEGRAM-ADRESSE:
PATHÉFILMS, KØBENHAVN.

TELEFON:
CENTRAL 3803.

DANSK-FRANSK AKTIESELSKAB

PATHÉ FRÈRES

Filmsudlejning og Salg
= af Pathé Apparater. =

VIMMELSKAFTET 47, KØBENHAVN K.

DINSE, ECKERT & Co.

PLAKAT-KUNSTANSTALT

BERLIN S. O. 16

CØPENICKERSTRASSE 40/I.

TELEGRAM-ADRESSE: DICOPLACAT.

A/S KINOGRAFEN

TELEFON 7606—7626.

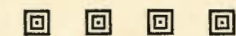
FREDERIKSBERGGADE 25 • KØBENHAVN

Salg og Udlejning af Films

Egne Optagelser

◆ Monopol Films ◆

Monopolet for denne Sæsons Asta Nielsen Films.

Af nyere Monopol-Films fremhæves:

En letsindig Hustru

(Hovedrollen Fru Dagmar Hansen-Heineman) ca. 785 Mtr.

Kvalfulde Timer ca. 615 Mtr.

Varietéliv ca. 750 Mtr.

Af ældre Monopol-Films fremhæves:

Zigomar I ca. 940 Mtr. ——— Zigomar II ca. 1108 Mtr.

De fire Djævle ca. 880 Mtr.

Efter Dødsspringet (Fortsættelse af »De fire Djævle«) ca. 1000 Mtr.

Stort Reklamemateriale forefindes.

EMIL KRISTENSENS BOGTRYKKERI

NØRREGADE 30

KØBENHAVN K.

TELEFON 4345

LEVERANDØR TIL DE FLESTE BIOGRAFTEATRE I DANMARK.

TLF. 7770.

Alle Filmscompagnier

TLF. 7770.

bruge kun

Autotaxas store og nye Automobiler.

— TLF. 7770. —

BLÜTHNER FLYGLER & PIANOER

KSL.-KGL. HOFPIANOFABRIKANT

Phonola-Pianoet og Phonolaen

anses af **de største Musik-Autoriteter** for at være det bedste
Klaverspil-Apparat, som findes.

A. H. GEISLER sen.

KGL. HOF-PIANOMAGASINET, ST. KONGENSGADE 27¹. TELF. PALÆ 336 x.

TUTEIN & KOCH

REPRODUKTIONSANSTALT OG CLICHÉFABRIK

FARVERGADE 8.

TELEFON 8747.

TELEFON 8747.

HOFFOTOGRAF ELFELT

ØSTERGADE 24.

DET vi udsender 1ste Nummer af »Filmen«, sker det i den sikre Tro, at Tiden nu er inde for et Blad, behandlende alt, hvad der angaar den stumme Scene, og den stadigt voksende Skare af Kunstnere og Interesserede, der har samlet sig om det hvide Lærred.

At Kinokunsten har faaet et stærkt Tag i det store Publikum, vil end ikke dens Fjender forsøge at nægte, og den har derfor sin store Betydning og sit ikke mindre store Ansvar, og »Filmen« vil gøre sit til at drive den nye Kunst frem til saa stor Fuldkommenhed som muligt.

Gang paa Gang har manende Røster spaaet, at Filmen vilde gøre det af med Scenens Kunst, men vi tror ikke, der er den ringeste Fare for noget saadant.

De to Kunstarter er i Virkeligheden saare forskellige, og naar nogen Tid er gaaet, og den nye Kunst har faaet bedre Lejlighed til at udfolde sit rette Væsen og finde sine egne Veje, vil det vise sig, at man saa langt fra at have faaet de ni Musers Skare forringet, har faaet den tiende med.

I sikker Tro paa, at dette er Tilfældet, vil »Filmen« gøre alt for at bevare det gode Forhold mellem den stumme og den talende Scene og i hvert Nummer foruden afvekslende Filmsstof ogsaa hellige en vis Plads, til Omtale af de seneste Begivenheder paa de skraa Brædder.

Det er vort Haab, at de to Kunstarter maa trives Side om Side til gensidig Glæde, og at »Filmen« maa blive det Bindeled, der en Tid har syntes at mangle.

Films og Forfatterret.

Som bekendt tiltraadte Danmark i 1903 den i Bern 1886 afsluttede Konvention angaaende Oprettelse af en international Union til Værn for litterære og kunstneriske Værker, ligesom vi ogsaa har tiltraadt den Revision af Bernerkonventionen, der blev foretaget i Berlin i 1908.

Forinden dette sidste kunde ske, maatte Danmark nødvendigvis først ændre sin egen indre Lovgivning, da vi i Henhold til Lov om Forfatterret af 19. December 1902 ikke internationalt kan give en større Beskyttelse end den, der er hjemlet Værker udkomne her i Landet.

Denne Betingelse tilvejebragtes imidlertid ved Loven af 1ste April 1912, og fra 1ste Juli dette Aar at regne gælder alle Bernerkonventionens Bestemmelser ogsaa her i Landet.

Det er mellem Folk en almindeligt udbredt Tro, at mod Gengivelse i Films eller Omarbejdelse med kinematografisk Optagelse for Øje findes ingen Beskyttelse for Forfatteren, og det ene kendte litterære Værk efter det andet er raskt væk blevet lavet om og forevist i Biograferne Landet over.

Dette er imidlertid efter 1ste Juli en Misforstaaelse.

Der har i den forløbne Tid siden Lovens Ikrafttræden været mange Tilfælde, hvor den letsindige Bearbejder er kommen Forfatterens Ret for nær og har maattet bøde for det med klingende Mønt.

Om Forfatteren er død, spiller ingen Rolle. Retten til at lade hans Værker overføre til levende Billeder tilhører i saa Fald hans Arvinger indtil 20 Aar efter hans Død. Et af Gustav Esmanns Værker blev saaledes for kort Tid siden i god Tro kinematografisk omarbejdet, men hans Enke meldte sig og gjorde sine Krav gældende og fik udbetalt en passende Godtgørelse.

Den berømte Film »de 4 Djævla«, bygget over Herman Bangs berømte Novelle, blev lavet med Tilladelse af Forfatteren, hvad sikkert kun de færreste vidste, i alt Fald begyndte en Mængde Mennesker kort efter at omarbejde

Bangs Værker paa egen Haand og erfarede først ved Stykkets Indlevering, at det var spildt Møje.

I Loven af 1ste April 1912 § 5 staar der:

Den, der oversætter, dramatiserer eller paa anden Maade bearbejder et Værk eller overfører det til levende Billeder eller mekaniske Instrumenter, har for sin Oversættelse, Bearbejdelse eller Overførelses vedkommende samme Ret som en Forfatter.

Denne Paragraf har givet Anledning til en Del Misforstaaelser, men den siger jo kun, at Bearbejderen har sit Arbejde beskyttet, naar han har erhvervet sig Retten hos Forfatteren, og ikke noget om, at enhver har Lov til at overføre, dramatisere eller oversætte.

I § 9 staar der, at Overdragelse af Ret til Offentliggørelse paa en bestemt Maade (Trykning, Opførelse o. l.) ikke hjemler Erhververen Ret til Offentliggørelse paa anden Maade.

Fordi man har købt Retten til at dramatisere en Bog, har man altsaa ikke samtidigt købt Retten til at omskrive den til Film.

Et særligt Tilfælde indtræder — og er indtraadt — hvis den egentlige Forfatter, efter at have overdraget Retten til at lade sin Bog dramatisere, selv omarbejder sit Værk for kinematografisk Gengivelse og dertil benytter Dramatiseringen som Grundlag. Grænserne i dette Tilfælde er dog meget vanskelige at trække, ligesom det meget ofte, hvor der er Tale om kinematografisk Bearbejdelse, vil bero paa et Skøn, hvorvidt den ene eller den anden Part har Retten med sig.

Tager man et Værk af en kendt Forfatter og omarbejder det og sætter nyt til, kan Værket let faa et saadant Udseende, at det er meget svært at afgøre, hvem der maa siges at være den egentlige Forfatter.

Staar Værkets Forfatter ogsaa (for Reklams Skyld) ansat som Filmens Forfatter, er Sagen klar, og hans Ret kan ikke bestrides; gør han imidlertid ikke det, og man skønner, at Værket i dets nye Skikkelse er saa fjærnt fra det oprindelige, at det næsten maa siges at være et helt nyt, uden at det dog kan fragaas, at Værket ligger til Grund, er Tilfældet tvivlsomt, og Forfatteren vil rimeligvis staa sig ved at gaa paa Forlig med Bearbejderen.

Alle disse Bestemmelser gælder ikke blot her i Landet, men for alle de Lande, der har tiltraadt Bernerkonventionen.

Det nytter altsaa ikke, at man finder en italiensk Roman og laver den i Film her i Landet og senere eksporterer den til dens Hjemland. Forfatteren har sin Ret overalt og kan forbyde dens Opførelse saavel her som der.

Forsøg paa at lade et Værk fra et af de Lande, der har tiltraadt Bernerkonventionen, omarbejde og udgive i et Land, der ikke har sluttet sig til de internationale Bestemmelser, og atter lade denne Omarbejdelse overføre til Film og derefter indføre i et af de Lande, hvor det oprindelige Værk var beskyttet, vil som Regel heller ikke kunne lade sig gøre; dog afhænger det naturligvis meget af, hvilken Form Værket har antaget under den megen Omarbejdelse.

I det hele taget vil den stadigt voksende Filmsindustri sikkert kræve Loven om Forfatterret yderligere præciseret gennem en Række Domme i Tvivlstilfælde, og før en Tid er gaaet, vil det være svært paa Forhaand at træffe nogen Afgørelse.

Bernerkonventionen af 1886 tiltraadtes straks af Tyskland, Belgien, Spanien, Frankrig, Tunis, Storbritannien, Italien, Schweiz og Haiti. Senere tiltraadte Luxemburg (1888), Monaco (1889), Norge (1896), Japan (1899), Danmark (1903), Sverige (1904), Liberia (1908) og Portugal (1911).

Den i Berlin reviderede Konvention er tiltraadt af alle de foregaaende nævnte Lande med Undtagelse af Italien og Sverige.

Juris.

Lidt om Filmskomedier.

Hvordan skal en Filmskomedie være?

Dette Spørgsmaal drøftes daglig rundt i de Tusind københavnske Hjem, thi foruden at være de skønne Taarnes By, er vor Hovedstad ogsaa de mange Filmskomediers Stad.

Der er maaske ingen Steder i Verden, hvor der indleveres saa mange Filmsdramaer, som her til Lands. De større Kompagnier mod-

tager indtil 30 om Dagen, og det er ikke ringe Tid, der spildes blot ved Gennemlæsningen af denne Syndflod, et Faktum, der lader forstaa, hvor megen Tid der er spildt med at skrive dem, hvor de ærede Forfattere dog altid har haft en Fornøjelse, medens det stod paa, hvad den, der skal læse dem igennem, som Regel ikke faar. Denne store Interesse er naturligvis kun af det gode, men det gælder her som ved al anden Kunst: Evner maa der til.

Der har mellem Folk snart dannet sig den Tro, at en Filmskomedie kan vi alle skrive.

Det kan vi naturligvis ogsaa — Massen viser det — men det er ikke alle, der kan skrive en, der kan bruges.

Ser man hen til de rigtige Teatre, modtager de naturligvis ogsaa mellem Aar og Dag en Del Stykker, der returneres med Tak, men det er dog et begrænset Antal.

Maaske er det der Replikken, der afskrækker de store Masser, men i Filmen kan man jo lade Skuespillerne foretage sig de mest utrolige Ting uden at det er dem muligt at frembringe en hørlig Protest.

Man vil maaske deraf slutte, at det er saa uhyre meget lettere at skrive en god Film end et tilsvarende Teaterstykke, men er Virkemidlerne kun de halve, saa kræves der til Gengæld det dobbelte af dem, der anvendes. Der kræves først og fremmest et indgaaende Kendskab til Filmens Love, og disse er ikke de samme som Teatrets.

Medens man ved en velformet og indholdsrig Replik hos Tilskueren kan skabe Billedet af en Situation eller en Handling, der ikke ses, gælder det tværtimod ved Filmen om ved et intimt Sammenspil mellem Mimik, Bevægelser og Handling at lade Publikum ligesom høre de Ord, som Situationen maa skabe mellem de Personer, der optræder. Vi vover den Paastand, at en virkelig velskreven Filmskomedie og et godt Teaterstykke vil kunde gøre næsten det samme Indtryk paa en umiddelbar Tilskuer, selv om de Veje, af hvilke Resultatet opnaas, er forskellige.

Man kan se Filmskomedier, hvor man saa at sige forstaar hvert Ord, og man kan se

Teaterstykker, hvor man ikke begriber et Muk af Handlingen.

Skal en saadan Virkning opnaas — og det bør være det Maal, der stræbes hen imod — maa det ske paa den Maade som det lykkeligvis ofte gaar et Menneske, der mister en Sans: de andre udvikles særligt stærkt.

Filmen er nu en Gang stum og vil sikkert vedblive med at være det i mange Aar endnu, men til Gengæld for den manglende Replik, som Teatret har forud, kommer et Plus i Evnen til kompliceret Handling.

En god Filmskomedie kræver følgelig en stærk, klar og logisk Handling.

Der kan nok skabes Interesse om en Film ved en Del voldsomme og sensationelle Triks, der for en Tid hensætter Tilskueren i Spænding, men saadanne vil altid bryde den Linie, der bør gaa gennem en god Film, og det er vor Tro, at Tiden mere og mere vil gaa væk fra den Slags Evolutioner.

Det største Plus frem for den gamle Scene har Filmen dog maaske deri, at den kan tage Naturen i sin Tjeneste, og enhver Filmsforfatter bør huske dette og bruge det saa meget som muligt.

Et smukt og godt valgt Natursceneri vil aldrig miste sin Magt over Publikum, og skiftende Naturscener valgt som Baggrund for skiftende Handlinger og Figurer kan give en fin og nuancerig Belysning over Dramaets forskellige Facer.

Der er klaget meget over, at Vold og Mord har grebet saa stærkt ind i Filmen.

Det er maaske sandt, at der derved er skabt en uheldig Paavirkning paa visse ubefæstede Sjæle, men noget saadant kan dog ogsaa ske fra en Scene.

Sandt er det, at Filmen i sin Begyndelse ofte har grebet til for grove Midler, men derfor helt at banlyse Revolveren fra det hvide Lærred vilde dog være uretfærdigt.

Naar den grove Virkning fremkommer som en logisk Følge af et Spil af fine Kræfter, naar en Figur belyst i fint gennemførte Situationer og klogt tilrettelagt Handling til slut griber til en Revolver eller et andet Vaaben, da er dette fuldt ud naturligt, og intet fornuftigt Menneske

vil finde et Ord at sige derimod. Men Sagen er, at den stumme Kunst er for ny og endnu ikke anerkendt som værende sig selv, man skal altid bedømme den ud fra den gamle Scenekunst, efter dens Love og med dens For-domme.

Dette er forkert, og det vil blive anderledes, men denne Forandring, der skal revolutionere Folkets Dom og skaffe Filmen den Plads, der tilkommer den, skal ikke komme fra Teknikken, ikke fra Instruktøren eller fra Skuespillerne, men fra dem, der skriver Komedierne.

Vi savner kort sagt en Filmens Forfatter, lad mig endda gaa saa vidt at sige: en Filmens Digter. En ny Mand, der helliger sig den ny Kunst og virker med de nye Midler.

Den litterære Folkekomedie var en Tid Løsnet for en Del af vore Forfattere. Folkefilmen skrevet af en Digter, der vier sit Liv til Kinokunsten, bør være et nyt, thi saa sikkert som den Mand vil komme, lige saa sikkert vil han blive lønnet for sin Umage.

E.—H.—J.

Films-Fortrædeligheder.

»Kom blot med alt; — alt kan vaskes — alle kan filme!«

— Al Filmsstafage ligger i Reglen lige der, hvor man skal bruge den, — det gælder blot om at bruge sine Øjne, — men man kan blive stillet overfor små bitte Opgaver, hvor al ens Frækhed og Paa-trængenhed er nødvendig, for at løse den.

En Dag skulde der bruges et forholdsvis nyfødt Barn, der skulde spille en gennemgaaende Helte-rolle. Det første der var at gøre var at fare paa en Telefon og ringe alle Fødselsstiftelser op, — men overalt fik jeg det venlige Svar: »Ja, her kan vi des-værre ikke, — men henvend Dem dér og dér«, — og jeg henvendte mig og henvendte mig, — aldrig havde jeg troet, at København rummede saa mange Fødselsanstalter.

Imødekommenhed mødte jeg først i »Hjemmet for faldne Kvinder«, — jeg fik tilbudt over et Dusin Børn, — jeg maatte gerne forlange, hvad Haar-farve jeg vilde have, — da alle Nuancer fandtes.

Glad ilede jeg derhen medbringende Bleer, Patte-flaske og Rangle og alt, hvad et Heltebarn ellers har brug for i en Film, — men desværre viste det sig,

at jeg først kunne faa Barnet udleveret efter, at det var sanktioneret af den samlede Bestyrelse, og der kunne godt gaa en fjorten Dage, da Bestyrelsen p. T. dels boede paa Landet og dels var bortrejst.

Tiden var kostbar, — jeg bestemte mig til at røve det første Barn jeg mødte paa min Vej.

Udenfor en Butik holdt en Barnevogn med en vrælende Unge.

Jeg ind i Butikken, — gik lige hen til en Kone, der stod og fik vejret 2 Pund Klipfiskenakker af til Middagen.

»Er det deres Barn, der holder her udenfor?« spurgte jeg ivrig.

Konen blev fortjamsket og tabte Klipnakkerne. »Men Gud, Fred'rik er da vel inte' kommen noget til?«

»Nej,« svarede jeg, »men han er i Færd med det.«

Jeg fik forklaret Konen Sagens Sammenhæng, og hun gik ind paa at leje mig Barnet i to Timer mod et Honorar af tre Kroner og Mælk til Ungen, samt Garanti for, at Fred'rik skulde leveres levedygtig tilbage og i ordentlig Stand.

Stolt kom jeg med det vrælende Barn til Ateliéret.

Primadonnaen var imidlertid ikke kommen, og Barnets Moder anede jo ikke, at den første Betingelse for at filme er Taalmodighed.

Vi fik begyndt en Time senere, og da vi var vel inde i det, medens Primadonnaen gennemlevede alle en forladt Kvindes Kvaler med den skrigende Unge i sin Favn, lød Fotografens velkendte: »Nu er der ikke mere Film!«

Der gik Tid med at faa nye Kassetter i Kassen, medens jeg maatte kæmpe en rasende Kamp med Moderen, — for nu var de to Timer gaaet.

Til sidst fik jeg overtalt hende mod dobbelt Honorar (der blev betalt med det samme) til at laane os Barnet blot i fem Minutter til.

Primadonnaens Rolle begyndte forfra, — og just da alt skulde ende i Fryd, styrtede Moderen ind foran Apparatet og rev sit Barn til sig, idet hun raabte: »Nu ikke et Slav' mer, tror De jeg vil ha' Tæv af min Mand, fordi Klipnakken ikke er færdig til han kommer!« Hvorpaa hun forsvandt med den vrælende Helt.

Atter stod jeg barnløs! — Saa paa Rov igen! Paa en Grøftekant laa 7 fattige Unger og rodede — alle for store.

»Har en af Jer en lille Bro'r « spurgte jeg.

»Ja, det har jeg!« raabte de alle 7 i Kor.

Saa afsted fra Arbejderhjem til Byggeforenings-hus — ikke en af Ungerne kunne bruges.

Tvivlraadig stod jeg atter paa Gaden.

»Inger har en, som var i Kirke i Søndags; men hun er saadan en vigtig Tøs, saa den faar de ikke!«

»Hvor er Inger?«

»Hun er i Skole, og hun bør derovre.«

Jeg over til det angivne Hus, — der stod Petersen paa Døren.

Jeg antraf Fru Petersen midt i Stovvasken. »Om jeg kunne laane hendes lille Søn til Film?«

»Jo, væsgo'!« Drengen blev præsenteret, og viste sig at være en opløben Knægt paa tolv Aar.

»Nej, ham der var i Kirke i Søndags!«

Naa Edith, ja det var nu en Pige, hun laa i Barnevognen ude i Gaarden og sov.

Jeg fik virkelig Lov at laane Edith og kørte selv afsted med Barnevognen, medens Moderen fra Vaskbaljen raabte: »Men det siger jeg Dem, De skal svare mig til hende!«

Edith viste, trods sine kun 2 Maaneder, store dramatiske Evner og alt gik efter Manuskriptet uden Afbrydelse kun maatte Primadonnaen sørge for, da den lille fik Bleer paa at vende Edith med Ryggen til Apparatet, for at Publikum ikke skulde opdage, at Helten var en Pige.

H. C.

Filmens Mænd.

Direktør Claeson,

der har været »Biograf-Theater-Forenings« Formand siden den stiftedes, er en af Københavns mest kendte Skikkelser.

Stor og stærk, rank og spænstig ses han alle Vegne, hvor Livet pulserer, og det er i den Tid, han har ledet Biograftheatret i Vimmelskiftet, lykkedes ham at drive det betydeligt frem.

Direktør Claeson er iøvrigt en Mand, der har mange andre Jærn i Ilden, og han er ikke bange for at give sig i Kast med store Opgaver.

Skal man i faa Ord give hans Karakteristik, lyder den saaledes: Han *maa* arbejde og *kan* ikke komme for sent.

Paladstheatret.

Før der aabnes.

Mellem Snedkere og Blikkenslagere.

Hovedbanegaard, Varmestue, Paladstheater — sandelig Verden er omskiftelig!

Jeg smutter ind gennem en Dør, der før i Tiden førte ind i Jernbanens Forhal, og finder hen til en mindre Dør, hvorpaa der staar: Kontor.

En Plakat midt paa Døren melder, at alle Funktionærpladser er optaget — men derfor er det jo ikke sikkert, at Direktøren er det samme.

Direktør Philipsen, der er en Mand af ubestemmelig Alder og amerikansk af Type, sidder i et lille Kontor inderst inde i det Kæmpe-spind, som den store Bygning er.

Jeg beder ham rede Traadene ud, og han er straks villig.

»Ja,« siger Direktøren og ser sig om i det lille Rum, som var det den store Hal — »jeg har givet store Forestillinger før. Det var nemlig mig, der i sin Tid indførte dem. Jeg rejste med levende Billeder i Finland og Rusland, og det slog an. Idéen fik jeg for 20 Aar siden i Amerika, hvor de startede nogle Theatre, der begyndte Kl. 2 om Eftermiddagen, og hvor de hver fulde Time kilede løs paa 3die Akt af »Mikadoen«, til ingen af de syngende havde en Tone mere i Livet. Saa begyndte jeg »Kosmorama« paa Østergade, og det vakte Opsigt. Messier i Berlin, der er den tyske Hovedstads Cornelius Knudsen, tog Idéen op og startede den første store Biograf i Berlin, og siden har de jo formeret sig som Marsvin. Og nu faar København altsaa meget snart en ny, og det bliver jo ikke den mindste. Jeg har ialt 10,000 Alen Gulvflade — som De maaske

ved kan Jordens samlede Hære staa paa Bornholm . . .«

»— Saa staar de tæt!«

»Det gør de, og saa er der ikke mobiliseret — men her hos mig kan der sidde 2,400 og det er i Længden nok saa bekvemt.«

»Hvad vil De spille for de siddende?«

»— Alt, dog ikke Sensationsnumre, ingen Mord — man skal sidde i Ro.«

»Og hvad koster det at sidde?«

»Det kommer an paa, hvad man sidder paa — Priserne bliver 1½ Krone, 1 Krone, 75 Øre og ned til 25 Øre. Før de levende Billeder er der Koncert af et Orkester paa 30 Mand under Ledelse af Schnedler-Petersen og til Billederne dirigerer Komponisten Knud Lundhart. Den unge Marius Hansen spiller Soloer og Frk. Kielskov paa Harpe. Og saa er der en Ting, som kan synes lille og saare rimelig, men som dog har kostet umaadelige Kampe — der maa ryges i Salen under Forestillingen. De aner ikke, hvad for et Mas, jeg har haft med det kære Brandvæsen i den Anledning. Først fik jeg et klart nej, men jeg appellerede til øverste Myndighed og fordrede en Begrundelse. I Circus og Scala maa der gerne ryges, og dér vises ogsaa levende Billeder. Ved De, hvad de saa svarede?«

»Nej!«

»De sagde, at dér blev jo serveret. Som om Brandfaren formindskedes ved at en Opvarter løb rundt med et Fad med to med Laks og et med Holland! Siden skrev de til Berlin og forespurgte, hvordan Forholdene var der, og saa fik jeg jo endelig Tilladelsen. Og nu bliver her altsaa to Forestillinger om Dagen. Kl. 7 og Kl. 9½ —«

Her kimede Telefonen — det undrer mig, den ikke har gjort det før — og jeg tager Afsked og søger paa egen Haand at finde ind i Hovedhallen gennem et Virvar af Smaasale, og det lykkes, delvis fordi jeg stadigt husker paa, hvordan jeg bar mig ad, sidst jeg fulgte Tante Harriet paa Banen.

Medens alt den Gang fortonede sig i brunt og graaskiddent, straalere det nu i gult og blaat. Hvor man før sloges med Toldvæsenet, indskrev Kufferter og sad paa rødt Fløj med en

halv Perronbillet i Haanden er der nu Promenoire med Kiosker af forskellig Art.

Her er en Buffet, hvor man kan faa Tørsten slukket (hvorved Brandfaren jo altsaa betydeligt formindskes), og her er Blomsterboder, Aviskiosker (»Filmen« føres), Konfitureboder o. s. v., som der vil være Lejlighed til at stifte Bekendtskab med i Pausen.

Gennem disse Rum, der næsten er færdige, naar jeg endelig ind i den store Sal, og der er jo unægtelig sket en Metamorfose!

To mægtige Vægge har gjort Hvælvingen til en Sal og Duerne hjemløse.

I den ene Ende findes »Scenen«, skjult af et gult Plydstæppe, der trækkes tilside, naar Forestillingen begynder. I den anden Ende en enorm Ventilator og overalt imellem disse larmer Haandværkerne, alt efter Naturel og Uddannelse.

Hvor nys de fattige Stakler tumlede sig i det berømte Brændevinsdrama, hører Snedkeren nu løs paa de sidste Brædder, Gibserne laver Marmorindlægning, og en Blikkenslager slaar løs paa den store Ventilator, hvorved han laver en saadan Helvedes Larm, at end ikke Schnedler Petersen med sine 30 Mand og Hr. Marius Hansen og den harpespillende Frk. Kielskov ikke at forglemme vilde kunne overdøve ham.

Hvad der er tilbage af mine Sandser i al det Spektakkel siger mig dog, at her er smukt, og at Rummet er meget stort, og at det skal og blive interessant at se det, naar det er færdigt, Blikkenslageren er holdt op. *Klip-klap.*

Et Interview med Censor P. A. Rosenberg.

Censur — hvilken forældet Institution i et moderne Samfund, hvor Folkets Smag og Dom burde være Censur nok.

En Censors Stilling er saare vanskelig. Han maa sidde inde med overlegen Dannelse, med stor Konduite, med ufejlbarlig Smag, med udpræget Kunstsans. Begrebet Censur er paa Forhaand udsat for at blive lagt for Had, og Censor maa derfor handle med den største

Skønsomhed og Takt for ikke at komme til at staa paa den almindelige Bevidsthed som en Kulturens Fjende, en utaalelig Svøbe, en Undertrykker og Bekæmper af alle aandelige Rørelser.

Det maa siges uden Forbehold om Censor P. A. Rosenberg, at han ejer alle Betingelser for at røgte sit utaknemmelige Hverv. Med den største Liberalitet lader han alt passere, der blot har den ringeste Berettigelse, og enhver, der nogensinde er kommen i Berøring med ham, vil indrømme, at en mere forstaaende og redebon Udøver af Censurer, kunde vi overhovedet ikke ønske os.

Vi har aflagt Besøg paa Censorkontoret i Havnegade for at interviewe Hr. P. A. Rosenberg om Censurens Forhold til Biografteatre.

— »Jeg havde i Februar — siger Hr. Rosenberg — Besøg af nogle Herrer, der kom som Udsendinge fra Biografteatrene for at spørge mig, om de ikke kunde faa sat igennem, at ethvert Billede kun behøvede at censoreres én Gang — saaledes, at naar et Billede for Eksempel var tilladt i København, kunde alle Landets Biografteatre spille det uden særlig Tilladelse. Endnu er der imidlertid ingen Afgørelse i Sagen, men vi vil ikke være utilbøjelig til at stemme for Forslaget. Kun bliver vi — hvis denne Ordning gaar igennem — nødt til at anlægge en strængere Maalestok end før. Det er jo da givet, at det Publikum, der søger Biografteatrene paa Østergade er mere udviklet der end et almindeligt Gennemsnitpublikum i en lille Provindsby. Billeder som vi nu kan tillade, fordi vi ved, at de kun skal forevises for et haardført Københavnerpublikum, maa vi i Tilfælde af en ensartet Censur forbyde, fordi vi risikerer, at de drager ud til Provindsens mere ubefæstede Sjæle. Provindsens Publikum rekrutteres ogsaa i højere Grad end Københavns blandt Børnene, og Børn kan jo nu engang ikke altid taale at se det samme som de Voksne.

— Efter hvilke Principer censurerer De levende Billeder?

— Jeg søger at ramme det, hvad der er unødvendigt slibrigt og ublüfærdigt, men forresten er det sjældent nu, at de Billeder der

optages gaar over Sømmelighedens Grænser. Det var værre i Begyndelsen, men Biografteatrene har vist indset, at den Slags Billeder ikke er nogen særlig god Vare paa Verdensmarkedet. Dernæst forbyder vi Billeder, der virker for raat og bloddryppende, men iøvrigt er vi ikke nogen Modstander af realistiske Billeder. Vi synes, at et levende Billede har Lov til at indeholde ligesaa Masse Virkninger som et Teaterstykke. »De smaa Landstrygere« tager sig da ikke mere raat ud, fordi Replikkerne bliver skaaret bort, og Optrinene optages i levende Billeder; men Folk er lidt urimelige, naar det gælder Biografteaterstykker. Saasnart der blot forekommer et lille Mord i saadan et Stykke, klager Folk til mig og fortæller mig, at deres Børn har ligget om Natten og skreget af Rædsel over, hvad de har set.

— Hvorfor er Censuren saameget strængere i Tyskland og Sverrig end her?

— Aa, i Tyskland er den ikke saa slem mere, og i Sverrig ligger det i, at det er en hysterisk Dame, der besørger Censureringen. Hun har faaet bildt Rigsdagen ind, at det er nødvendigt at fare haardt frem mod de levende Billeder, og nu udøver hun egenraadigt sit Embede paa den vanvittigste, snart fornuftsstridige Maade. Forleden forbød hun et Billede med følgende Motiv: En Mand tager en Revolver op af Lommen og sigter paa en anden Mand, der er rædselsslagen, indtil han opdager at »Revolveren« ikke er andet end et Pibeetui. Hendes Motivering til at forbyde Billedet var, at Publikum sad i usund Spænding, indtil det blev opklaret, at det ikke var en rigtig Revolver — har de hørt Mage til Snak?

— Har De ellers nogen Bemærkning at knytte til dette Interview?

— Nej, men vi kan kun sige, at der utvivlsomt kommer en ny Ordning paa Billedcensuren. Det er mig umuligt at overkomme dette uhyre Arbejde alene, og vi er tilbøjelig til at tro, at vi kommer til at samarbejde med en pædagogisk Censor. En saadan findes jo allerede paa Frederiksberg, men ogsaa for Københavns vedkommende trænger vi til en saadan Medhjælper. *Paul Sarauw.*

THE VITAGRAPH Co.'s

SIDSTE SUCCÉS

KAMPEN OM MILLIONERNE

Udgangsdag
18. November.

Moderne Skuespil
i
3 Akter.

Længde 886 m.

Pris incl. virage
845 Kr.

Telegr.ord: MOKI.

Uovertruffen
i Spil og Handling.

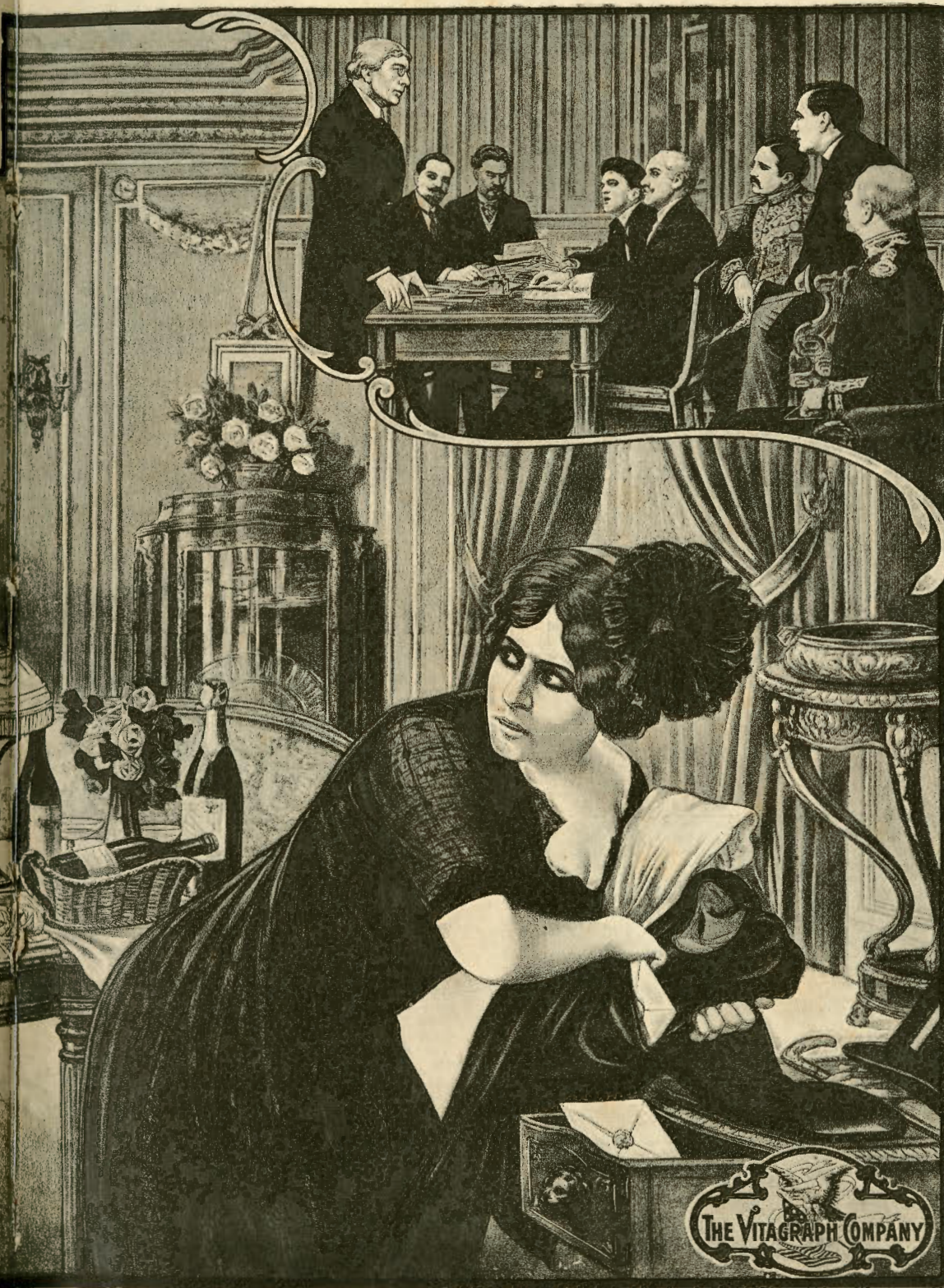
STORARTET
REKLAME-
MATERIEL

Plakat 2,75 × 2,00 m.

Fotografiplader
med Tekst, Cliché
og Fotografier.

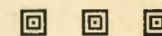
GENERALAGENT FOR SKANDINAVIEN
J. CHR. GUNDERSEN. KRISTIANIA

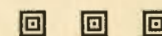
Raadhusgd. 5

Tlf. 11543 & 13685.

Telegradr.
Spedition.

HVER UGE
GLIMRENDE
PROGRAM.

Kampen om
Millionerne

bør ethvert større
Theater sikre sig.
Enestaaende spændende!
Alle moderne Opfin-
delse, blandt andet
traadløs Telegrafi og
Hydro-Aeroplaner,
medvirker i den
dramatiske Handling

DANSK KINOGRAF FILMS

≡ *MARCONITELEGRAFISTEN* ≡

Drama i 3 Akter

— Længde ca. 810 Meter. —

Ellen med sine Veninder paa Badeanstalten

Den farlige Leg

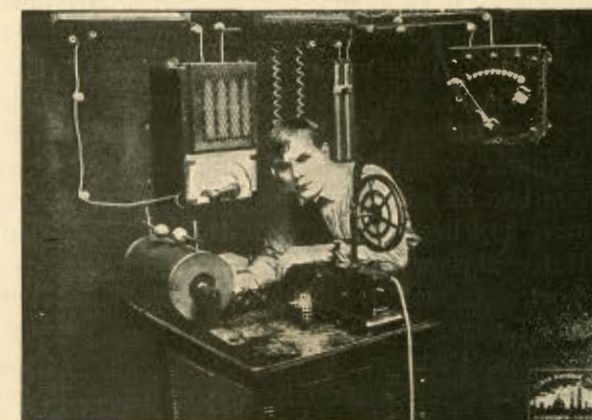
I Hovedrollen:
Holger Reenberg.

Udlejes med Monopol for Danmark af
A/S Kinografen, Frederiksberggade 25, København.

Kai lægger Helvedesmaskinen i Roberts Haandtaske

Marconi-Telegrafrummet ombord paa Lystfartøjet

Vore Filmsprimadonnaer.

Det sidste ny.

Englænderne er et praktisk Folk, og Englænderne har Raad til at betale.

Det er da ogsaa dem, der har fundet paa at tage de levende Billeder i Sportens Tjeneste, og de Resultater, de er naaet til, er ganske morsomme.

Naar en ældre Gentleman opdager, at hans Alder og Skrøbelighed ikke mere tillader ham at nyde Jagtens Glæder, behøver han derfor ikke at hænge Bøssen paa Væg.

Nutiden kommer ham til Hjælp og bevarer Glæden for ham lige til han bliver saa gammel, at han ikke mere kan lægge en Riffel til Kinden. Den ældre Herre skriver blot til et Firma i London, og kort efter møder en Montør, der i en af Gaardens Længer — vi gaar ud fra, at den ældre Herre er Godsejer, thi det er ikke nogen hel billig Sport, han staar i Begreb med at begynde paa — opstiller et Filmsapparat i den ene Ende og en hvid Træplade i den anden.

Foran denne Plade anbringes nu Godsejeren med Bøsse, Jagttaske og hvad der ellers hører til, og saa begynder Filmen at løbe.

Paa den hvide Plade viser sig nu en Skov med frodigt Underkrat, og endelig en lille Lysning i Krattet, der er som skabt til Post for en Skytte. Nu griber Jægeren Bøssen og venter i Spænding, og straks efter viser det første Dyr sig.

Det springer lige forbi Lysningen, og i det samme skyder den gamle Herre og saa indtræffer det, der er det fikse ved det hele Apparat.

Idet Kuglen slaar mod Pladen, afbrydes en elektrisk Strøm, og Billederne standser — bliver fra et levende Billede til et Lysbillede.

Tjeneren, der har staaet parat, sendes nu hen til Pladen for at paavise, hvor i Dyret Kuglen sidder, og er der skudt ved Siden af, tager man Filmen om igen, til Hjorten har faaet den Bladkugle, den skal have.

Det er uhyre patent og man risikerer ikke at faa vaade Fødder ved den Lejlighed.

Billederne er naturligvis taget i den rigtige Skov, som man har jaget nogle Dyr igennem, og Illusionen er fuldstændig.

Det er dog ikke den eneste Film basseret paa dette Patent.

Man har Lov til at tro, at de velbekendte Skydebaner paa »Sommerlyst« og lignende Steder om kort Tid vil skifte Karakter, og at man i Stedet for Kridtpiber og Damer, der trommer, vil komme til at skyde efter levende Billeder af forskellig Art.

Til det Brug er der nemlig ogsaa optaget en Del Films, og en af de morsomste hedder: »Tyven i Lejligheden.«

Paa den hvide Flade ser man et møbleret Værelse, og lidt efter kommer Tyven listende.

Han ser sig om til alle Sider, og pludseligt forstaar man, at han bliver forstyrret.

Han lytter, griber sin Revolver og skjuler sig bag Bordet.

Skytten, der sidder med en Revolver foran Billedet, antages at være den, der har foruroliget ham, og nu begynder en spændende Kamp mellem Tyven paa Billedet og Skytten.

Det gælder om at ramme Tyven, idet han

stikker Hovedet frem fra sit Skjul og skyder ud mod sin Fjende.

Idet Skuddet gaar staar Billedet stille, og man kan saa se, først om Tyven er ramt, og dernæst om han har faaet Tid til at skyde forinden.

Er dette ikke Tilfældet, har Skytten sejret og dekoreres med den bekendte gyldne Medalje, i modsat Fald antages Tyven at have jaget ham en Kugle gennem Hovedet.

Ogsaa Militæret har taget den nye Opfindelse i Brug for ved Hjælp af de levende Billeder at lære Soldaterne at bedømme Afstanden og indstille Geværet rigtigt.

Der vises saa en Afdeling Soldater paa 500 Meters Afstand, paa 1000, 2000 osv., og Soldaterne bliver snart fortrolige med, hvor langt borte den fremrykkende Fjende er.

Endnu har vi ikke set Apparatet i Virksomhed her i Landet, men en kendt jysk Godsejer, der har haft Lejlighed til at prøve Opfindelsen i England, siges at staa i Begreb med at lade et installere paa sit Gods.

— nemo —

Filmens Rædsler.

Et Interview med Einar Zangenberg.

Naar Folk paa det hvide Lærred ser en kendt Skuespiller springe ud fra 5te Sal, eller lade sig køre over af en Linie 8, gaar der en Gysen gennem dem.

Karakteristisk nok tænker de imidlertid ikke paa, hvad det unge Menneskes Mor eller mulige Kæreste vil sige ved Modtagelsen af Ulykkesbudskabet, men med Misundelsen malet i alle Træk siger de: »tænk, hvad han maa tjene!«

Jeg vil ikke gøre mig selv bedre, jeg tænker heller ikke paa hans hvidhaarede Mor, men der fødes en mild Tvivl i mig.

Det kan jo nemlig være at den 5te Sal ligger i Stuen — i Films er alt muligt — og at det var en Kludedukke den Linie 8 kørte over.

Og saa kan det jo endelig være, at det slet ikke betales saa svimlende,

Men er en slig Brand tændt i mit Indre, maa den næres eller slukkes, og jeg har derfor opsøgt Hr. Einar Zangenberg, der er vor første Autoritet paa dette Omraade, for af hans Mund at erfare, hvad man skal tro og hvad man ikke skal tro, og jeg er kommet til det Resultat, at man skal tro mere, end jeg havde troet.

Einar Zangenberg.

»Ja, jeg var en af de første,« siger Zangenberg, og naar noget i det følgende staar i »Gaaseøjne« er det ham, der taler.

»Jeg arbejdede i 3 Aar hos Ole Olsen for en Gage af 5 Kroner pr. Dag, hvad der den Gang var den normale Pris, og jeg tror nok, jeg tør sige, at jeg arbejdede for Pengene.

Jeg var nemlig den første der begyndte paa alle disse vovelige Ting, som Amerikanerne siden har taget op efter os.

Jeg var alsidig Sportsmand, og det kom mig til gode.

Ole Olsen begyndte den Gang med sine

Detektivkomedier. Det var samtidigt med den store Nic Carter-Bevægelse, og det var det, der slog Ole op.

I disse Komedier blev indlagt alle mulige Tricks, og siden blev det værre.

Vi var de første der lavede en Flyvefilm med mig ved Rattet, siden har de jo lavet den Slags over hele Verden, og jeg var den første, der sprang paa et Tog i Fart.

Det var ovre i Sverig. Vi havde lejet et Tog, og naar det kørte under en Bro, skulde jeg fra Broen springe ned paa Taget.

Folk, der har set Filmen, tror, at der var Fiksfakserier med i Spillet, at det slet ikke var mig, at Toget ikke kørte eller saadan noget, men det var saamænd rigtigt nok. Vi havde endda det Uheld, at Lokomotivføreren ved en Fejltagelse kom til at sætte Farten op i det afgørende Øjeblik i Stedet for at sagtné, men det gik storartet.

Det var altsammen de første Aar til 5 Kroner om Dagen, dog tilsidst fik jeg det drevet op til 10.

Saa blev jeg uenig med Ole Olsen og nu er jeg ved Kinografen, leder deres Optagelsesteater og spiller selv med, og de Farer jeg har gennemgaaet her i Firmaet, er ikke mindre end de andre.

Jeg har sprunget fra Taget af et Hus ned i Vandet, og jeg har sprunget ned fra Kullens Klipper. Jeg har opholdt mig i Vandet i 3 Kvarter en Dag, hvor det var 8 Graders Kulde, og jeg har ladet mig køre over af et Jernbanetog.

Saa fik jeg et Tilbud fra Tyskland paa 60,000 Mark om Aaret, 40,000 og Tantième, men jeg sagde nej, jeg har det jo godt her som Direktør for vort Optagelsesteater.

Da jeg forlod Einar Zangenberg opstillede jeg følgende Regnestykke:

Naar man for 5 Kroner om Dagen maa lade sig køre over, springe paa Toget, og opholde sig i en iskold Sjus i Timevis, hvilke Rædsler maa man saa udsætte sig for for 60,000 Mark om Aaret?

Jens.

FILMSPREMIERER.

Kinografen.

»Marconitelegrafisten« er et spændende Nutidsdrama med Holger Reenberg i Hovedrollen.

Det begynder med en Række fikse Billeder af de smaa Forretningsdamers Liv, hvoriblandt nogle nydelige og morsomme Interiører fra en Badeanstalt, hvor Stykkets Heltinde med ægte kvindeligt Vovemod svømmer for langt ud og vilde være druknet, om ikke en ung Marconitelegrafist havde været i Nærheden med sin Baad.

Det første vaade Møde bliver til flere, de tager sammen paa Fisketur og sligt ender som bekendt altid med Forlovelse.

Saa tager Dramaet fat.

En rig Fabrikant har en Datter og han har ogsaa en Lystyagt med traadløs Telegraf.

Den unge Telegrafist faar Ansættelse ombord og staar ikke for Datterens Koketteri.

Kort sagt han bryder sin Forlovelse, hvorover en Broder til den unge Piger bliver saa rasende, at han vil tage Telegrafisten af Dage med en Helvedesmaskine.

Netop som Telegrafisten skal ombord i hans Værelse for en længere Tur, sniger Broderen sig ind og lægger Helvedesmaskinen, der er stillet til at springe en Time efter Afrejsen, i hans Kuffert.

Nu stiger Spændingen.

Den gamle Kæreste faar den djævelske Plan lokket ud af Broderen og vil frelse sin Elskede. Skibet kan hun dog ikke naa, der er ikke andet for hun maa telegrafere.

Ombord er der nu foregaaet følgende Sene: Ejerens Datter har i Overmod kastet en Rose overbord og opfordret den unge Mand til at hente den igen. Han springer i Vandet og i det samme begynder naturligvis Telegrafapparatet at tikke.

Endelig kommer han ombord igen og rasende slynger han Rosen for Damens Fod og løber ned til sit Apparat, hvor han lærer den Fare at kende, de alle svæver i. Han griber Kufferten og smider den overbord og i

det samme er Tiden udløben. Helvedesmaskinen eksploderer, men alle er frelst.

Naturligvis fører dette atter de rette sammen, og det bliver atter lyst efter den yderst spændende og meget virkningsfulde Film.

Kosmorama.

»Dødsangstens Maskespil« foregaar paa Havet.

En ung Skuespiller der skal paa Tourné i Norge har holdt en Afskedsoplæsning, hvor der blandt Tilhørerne var en ung smuk Dame, en Datter af den Kaptajn han skal sejle med.

De mødes atter paa Søen og lærer hinanden at kende.

Saa udbryder der Ild ombord.

Kaptajnen forstaar, at det først og fremmest gælder om at holde Passagererne i Uvidenhed om Faren, og Datteren overtaler den unge Skuespiller til at give en Oplæsning for Passagererne medens Mandskabet forsøger at slukke.

Medens Skuespilleren med sin Kunst holder Passagererne fast, arbejder de andre af al Kraft, men Ilden har for godt fat. Endelig lykkes det gennem den traadløse Telegraf at opnaa Forbindelse med en anden Damp, der nu iler til Hjælp.

Aldeles udmattet synker Skuespilleren sammen, og Tilhørerne vil allerede forlade Salonen, da Kaptajnens Datter springer til og begynder at deklamere et Nummer for dem.

Da Røgen trænger ned i Kahytten er Panikken dog uundgaaelig, men nu er den frelsende Damp saa nær at alle kan reddes ombord paa den i god Behold.

Ingen har dog tænkt paa de to unge og deres eneste Frelse fra Flammehavet gaar nu over den Bugsértrosse, der forbinder de to Skibe.

De forsøger Turen, falder i Vandet og fiskes op af en Baad fra Damperen.

Biograf Theatret i Vimmelskiftet.

Et sammensat Program har altid været dette Teaters Specialitet. En 3—4 Numre der slutter af med et komisk Billede, vil man næsten altid være sikker paa at finde her.

»Den kære afdøde« er en dansk Film, der er bygget over nogenlunde den samme Idé som i sin Tid Stykket »den store afdøde«. En ung Maler vinder kun ringe Ære og intet Guld ved sit Maleri. Saa løber han en Dag fra Kone og Barn og straks gaar det bedre. En Journalist skriver om det sørgelige Tilfælde. Mæcener kommer til og køber af Billederne, som nu pludseligt er af stor kunstnerisk Værdi, kort sagt alle Livets Goder strømmer ind over »Enken«.

Da vender Manden tilbage. Fra en lille Kafé har han fulgt Begivenhedernes Gang og forenes atter med Kone og Barn.

»Vilde Dyr i Fangenskab« er taget fra en fremmed zoologisk Have, der arbejder under større Forhold end den hjemlige. Desuden rummer Programmet endnu et rørende Drama og sluttelig en af de berømte Knold og Tot Historier, der har vundet saa stor Yndest og som altid faar en moralsk Ende.

Jeg er en ældre Mand og ser med en vis Skepsis paa mange af Nutidens Foreteelser, og ikke mindst paa det meget Filmeri, der stadigt griber om sig.

Jeg har mange vægtige Grunde at fremføre, men de unge overdøver mig, og jeg vil nøjes med at sige, at der blev ikke filmet ved min Vugge.

Om der vil blive filmet ved min Grav er ikke godt at sige, jeg skulde ikke antage det, men nu til Dags skal man intet forsværge.

Det skulde egentlig ikke undre mig, om min Søster Henriette, der er en ubehagelig gammel Pige — jeg tror roligt jeg tør sige saadan uden at træde andre end hende selv for nær — naar jeg har lukket min Mund — hun vil ganske sikkert overleve mig, hun bliver 90 maaske 100 — og hun kommer antagende i sit sorte Schavl og en sorgende Mine for at høre Testamentet blive oplæst, vil blive i den Grad rasende over at den Smule — en ren Ubetydelighed — jeg i Aarenes Løb har lagt til Side, vil gaa hendes spidse Næse forbi, saa hun sælger Ret-

ten til at filme hele min Begravelse til et eller andet Firma.

Det skulde virkelig ikke undre mig, om hun gjorde det, naar hun ser, at det eneste jeg efterlader hende, er mine gamle Piber, fordi jeg véd, at alt, hvad der lugter af Tobak er hende en Pestilens.

Efter alt, hvad jeg har set, er jeg nemlig ikke sikker paa at Udviklingen ikke ogsaa vil trænge ind paa Kirkegaarden til os døde.

Jeg har hørt, at man i levende Live kan sælge sit Kranium til medicinsk Laboratorium, hvorfor skulde man saa ikke kunde faa noget for at sælge Retten til at filme med Liget?

Og hvorfor saa egentlig lade Henriette profitere af Ideen, da jeg dog selv har haft den først?

Jo mere jeg tænker over det, desto bedre synes jeg om Tanken.

Der vil ellers næppe komme et Menneske den Dag uden netop Henriette, der møder for Skams og Præstens Skyld, og bliver det Regnvejr, hvad det nok gør, bliver hun maaske ogsaa borte.

Sælger jeg derimod Retten til at filme ved Graven, vil jeg blive fulgt af en større Skare, og der vil blive udtrykt megen og virkningsfuld Sorg, maaske endda i Kostumer!

Jeg maa sige, det frister mig næsten

Og saa lykkedes det mig yderligere at snyde den kære Henriette og sætte hende i Udgift til Billetten, thi naturligvis vil hun hen og se mig optræde i »Napoleons sidste Timer«, eller hvad de nu hitter paa at kalde det.

— Ærligt talt, jeg gør det!

Den forhenværende.

I »Filmen«s første Nummer har Teaterstoffet desværre maattet udgaa. Dels paa Grund af det store Annoncestof; dels fordi der ikke har fundet nogen større Première Sted umiddelbart forinden Bladets Tilsynskomst.

Ved Aabningen af Cheswick Empire i London optog Gammon Kompagniet en Film af Aabningshøjtideligheden. 59 Minutter efter var Filmen fremkaldt, samlet, kopieret ect. og blev forevist ved den første offentlige Forestilling.

ANNONCEPRISER: Paa Bagsiden og Siden før og efter Teksten 20 Øre pr. mm. Paa andre Sider 16 Øre. For en halv Side 30 Kr. pr. Gang. Rabat for 6 Gange 6 pCt., for 12 Gange 12½ pCt., for 26 Gange 25 pCt. Spaltebredde 85 mm.

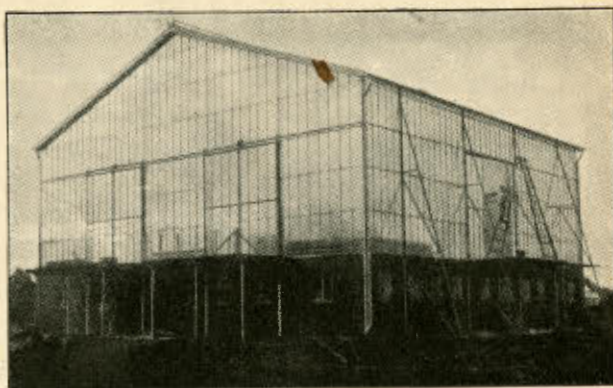
ABONNEMENTSPRIS: Indland: 4 Kr. om Aaret. — Udland: 8 Kr. om Aaret. — Enkelte Numre 15 Øre.

REDAKTION OG EKSPEDITION: Frederiksberggade 25, København. Tlf. 7606 — 7626.

HOVEDKOMMISSION: Kgl. Hof-Boghandler Vilhelm Prior, Købmagergade 52, København.

Udgivet af A/S Kinografen. — Redigeret af Jens Löcher.

Optagelsesteatret i Hellerup nærmest nu stærkt sin Fuldendelse og tages i Brug en af de første Dage.

Med Nysgerrighed har Beboerne i Hellerup fulgt Opførelsen af Kinografens mægtige Glashal, og Interessen vil sikkert samle sig endnu mere om den store Bygning, naar Skuespillerne rykker ind og Spillet begynder.

I første Kvartal af indeværende Aar indførte Tyskland for lidt over 18 Millioner Mark Films. Størsteparten kom fra Frankrig og England.

»Filmen gaar«.

— Nej Mutter, ikke dér paa 1ste Række, der hører man alt hvad Soufløren siger.

CLICHÉER.

BIBOW-JENSEN'S REPRODUKTIONS-ANSTALT

25, VINGAARDSTRÆDE 25.

TELEFON 4708.

Skandinaviens største Filmsagentur

repræsenterer

Italiens og Amerikas
bedste og fornemste Filmsfabrikker

Ambrosio

Cines

Itala

Pasquali etc.

AB.

Lubin

Kalem

Bison etc.

Største Leverandør til alle Theatre i Skandinavien.

Aktieselskabet Degiglio

Havnegade 7, København

Telefon: 2858. — Telegram: Degiglio.

FILIALER

Italien:

via Principe Tommaso 4,
Turin.

Finland:

Filmsagenturet, Nicolaigatan 17,
Helsingsfors.

A/S BIOGRAFTEATRET

DIREKTØR CLAESON.

VIMMELSKAFTET 47 * KØBENHAVN.

FOREVISNING

af danske og udenlandske Kunstfilms saavel Dramaer, Lystspil
som Naturbilleder.

Uafbrudt Forestilling

Hverdage fra Kl. 2 Eftmd.—11 Aften

Søndage » » 4 » —11 »

Altid righoldigt Program.

Nyt Program

hver Mandag og Torsdag.

Dansk Kinograf Films

A/s Kinografen, København.

Hovedkontor:

25, Frederiksberggade 25.

Telefon 7606—7626.

Optagelsesteater:

Strandparksvej Hellerup.

Tlf. Hellerup 1283—1284.

Optagelse og Fabrikation af Films

Til Dato er udkommen:

Den sorte Panter, Drama. Længde ca. 982 Mtr.

Den sidste Hurdle, Drama. Længde ca. 920 Mtr.

Storstadsvildt, Drama. Længde ca. 850 Mtr.

Udkommen i disse Dage:

Marconitelegrafisten,

Drama i 3 Akter.

Længde ca. 810 Mtr.

Udkommer om kort Tid:

Kvindehjerter,

Drama.

Længde ca. 610 Mtr.

Endvidere vil fremkomme:

Indtil Nytaar

2 store Film pr.

Maaned

derefter

3 store Film pr.

Maaned.

PALADS-TEATRET

Nord-Europas største Biograf Teater.

Intet andet Biograf Teater i Verden kan hyde sit Publikum saa enestaaende Bekvemmeligheder.

Der forefindes saaledes stor elegant Promenoir, Restauration, Ventesale, Thesalon.

Orkester-Concerter under Anførsel af Herr Kapelmester Fr. Schnedler **Petersen**.

Solister: Violin, Herr Marius Hansen. Harpe, Frk. Kjeldskov.

UDLEJNING AF

PALADSTEATRETS FILMS

A/s KINOGRAFEN · FREDERIKSBERGGADE 25

TELEFON 7606—7626 · KØBENHAVN